

benøvelse, og bliver at betragte som overcomplet Soldat, saaledes at han i Løbet af Aaret indtil næste Sessions Afholdelse kun indtræder til Dækning af opstaaet Vacance. De, der ikke saaledes i Løbet af Aaret ere blevne anvendte, ansættes paa næste Sesssion i Forstærkningen, men kunne dog endnu i et Aar underkastes Udskrifning til den staaende Hær; saafremt Aarets Mandstab ikke maatte være tilstrækkelig til den bestemte Udskrifning. I saadanne Tilfælde anvendes det yngre Mandstab osv. Den ærede Minister maa vel lægge Mærke til, at jeg har erkjendt, at der i denne Bestemmelse var Uanskeligheder for Krigsbestyrelsen; jeg har bragt ind i Loven, saaledes som den her er kommen fra Udvalget, en Bestemmelse, som gik ud paa, at Krigsbestyrelsen skulde være istand til i de første 4 Aar under sin Myndighed at fastholde enhver Mand, ved at indføre i Loven et andet Udtryk, som hed „indeelt“; det fordrede kun, at Krigsbestyrelsen skulde have Begreb om, hvad den i paakomtende Tilfælde kunde bruge Manden til, og ansætte ham ved en fast Afdeling, for at den samme Bestemmelse, som her er givet for dem, der ere anvendte, skulde kunne udstrækkes til dem, der ere inddeelte; det var Altsammen et sammenhængende Hele, en større Frihed, givet til Krigsbestyrelsen for at tage alt Mandstabet, og holde det til Hæren, forsaavidt denne vidste et bestemt Brug for det, og en Sikkerhed igjen for Mandstabet, som gik ud paa, at det Omraade, hvori denne Myndighed over Mandstabet indtraadte, ikke blev udstrakt over en vis passende Grænse. Disse forskjellige Bestemmelser, hvoraf den ene gav Frihed, og den anden stillede Begrænsninger, har man forvirret — jeg vil ikke bruge det Ord, som egentlig passede dertil — man har bragt dem i et fuldkomment Virvar; man vil beholde dem, der give Forpligtelserne, men man vil ikke beholde dem, der give Sikkerhed for Mandstabet. Men hvad gjør jeg saa ganske simpelt? Jeg vil ikke have, at man paa den Maade skal trænge frem og gjøre Erobring, og derfor foreslaaer jeg gjenindført de Udtryk, under hvilke vi hidtilbids have behandlet Mandstabet, og saaledes er dette Ord „anvendt“ kommet, og det har, som sagt, tilfældigvis tilføjede den Fordeel, at det svarer til det, som

gjælder for de andre Landsdele. Den ærede Minister talte om, at naar der blev udskrevet 1000 Mand, hvoraf de 100 ikke bleve anvendte, saa vilde der indtræde en Forfijel i det Forhold, hvori vor Landsdeel og de andre Landsdele hode til den staaende Hær; men det er ikke saa. Den Forfijel betyder ikke Noget, den bringes igjen istand paa et andet Trin; men det have vi ikke med at bestille, thi det berøer paa, hvorledes Krigsforvaltningen besørger sine Forretninger; det ligger i Indfaldelsen. Der er følgende Grader, som der maa lægges Mærke til med Hensyn til den Børnepligtiges hele Stilling. Den første Grad, den, der tynger meest paa ham, er naturligvis Indfaldelsen til virkelig at udføre sin Tjenestepigt eller blive øvet til den; denne Forpligtelse er det udskrevne Mandstab underkastet i en vis Tid, og i denne Tid kan Krigsministeren benytte det; den næste Grad, som ogsaa er den næstbetydende, er den Tid, hvori den Børnepligtiges Flytningsfrihed er indskrænket — det vil sige, ikke med Hensyn til hans Flytning fra et Sted til et andet her i Landet, men med Hensyn til, at kunne reise udenlands, thi hertil skal den Børnepligtige have Krigsministeriets Tilladelse; dernæst er der den tredje Grad, hvor den Børnepligtige kan være pligtig til at underkaste sig den samme Byrde under visse Betingelser, selv i Fredstid, og endelig er der den fjerde Grad, nemlig Forstærkningen, hvor den Børnepligtige ikke lovlig kan underkastes andre Forpligtelser i Fredstid end en enkelt Dvæse, men forøvrigt har sin Frihed. Det er disse Grådationer, der burde fastholdes og bør fastholdes i Loven, som ikke henhørende under Krigsbestyrelsen eller Krigsministeriet, hvorimod de kunne komme til at ligge i en Lovgivning, udgaaet fra Monarchiet, nemlig i en anden Hærorganisation; i saa Fald er det en anden Sag. Jeg kan derfor ikke af Noget af alt det, jeg har hørt, lade mig bevæge til at opgive et eneste af de Forslag, jeg har stillet. Det gjør mig naturligvis meget ondt, at der i Forslaget under Nr. 10 er indløbet en saa væsentlig Feil; jeg har givet Udbringingsforslagene til en Anden, for at han skulde corrigere dem, da det var mig om at gjøre at fremme Sagen meget hurtigt, og han maa ikke være bleven opmærksom paa